

Der er ingen Garanti for, at Sagens Behandling er tilstrækkelig betryggende i formel Henseende;

der er ikke, som i en Ret, Adgang til Vidneførsel;

Voldgiftsdommen kan ikke direkte eksekveres af Fogeden; dertil maa der en af en Domstol afsagt Dom;

Kendelsen kan ikke appelleres;

Fagets Voldgiftsdommere ere netop som Fagmænd ofte for meget Part i Sagen; og der opstaar ikke saa let ensartede Synspunkter og Almenregler, gældende for alle Fag, som naar den samme Ret dømmer i alle Arbejdsstridigheder.

Imidlertid maa vi vist gaa ud fra for Tiden, at Fordelene ved de faglige Voldgifter saa langt overvejer Manglerne, at der ikke er noget alvorligt Ønske om at gøre en Forandring, og det har vi jo ogsaa tilkendegivet ved den nøjere Udformning, der er sket i Udvalget af Normerne for Afgørelse af faglig Strid.

Men selv om de faglige Voldgifter er at foretrække for Arbejdsretter, ere vi jo ganske klare paa, at de ikke strække til i alle Tilfælde.

Vi ere for det første paa det rene med, at Voldgiftsinstitutet kan svigte, og det er jo netop for at sikre sig herimod, at den staaende Voldgiftsdomstol foreslaas indrettet.

Men dernæst kan den faglige Voldgiftsret ikke godt bruges, naar en af Parterne staar udenfor Centralorganisationerne og have undladt at afslutte Voldgiftsaftaler, og det er dette Forhold, jeg her skal omtale.

Jeg skal allerede straks bemærke, at jeg kommer til det Resultat, at der bør være Adgang for Kommunalbestyrelsen i en By til, for saadanne Forhold, hvis der er Trang dertil, og naar det begæres af en faglig Sammenslutning, gennem en kommunal Vedtægt at indrette faglige Mæglingsudvalg og Voldgiftsretter efter Regler, der i alt væsentligt stemmer med Grundsætningerne i »Regler for faglig Strid«.

Det vilde være lidet heldigt, om der stadigt udenfor Centralforeningernes Rammer kom til at herske Tilstande, som begge Partier ere enige om at bekæmpe. Hvis den Følelse virkelig skal opdyrkes i Landet, at Retsspørgsmaal ikke bør afgøres ved Kamp, men ved Rettergang, saa gælder det om at gøre Principet saa almindeligt som muligt og ikke kun gældende indenfor bestemte Foreninger.

Og Loven om en staaende Voldgiftsret vilde ikke uden en saadan Bestemmelse gøre sin fulde Nytte i Forhold udenfor Centralforeningernes Ramme. Det er nemlig ikke muligt at gøre Loven anvendelig paa saadanne Stridigheder, uden at der haves gældende Voldgiftsregler, der kan træde i Stedet for Arbejdsretter. »Den staaende Voldgiftsret« bliver nødt til at undslaa sig for at paadømme Spørgsmaal om Overenskomstbrud, naar ikke den større Part af Retsstridigheder bliver afgjorte i de faglige Voldgiftsretter, thi ellers vilde jo »den staaende Voldgiftsret« faa det uoverkommelige og for alle Parter uhenigtsmæssige Hverv at paadømme alle Retsstridigheder, altsaa at virke som en faglig Voldgiftsret. Naar en Hammer blev borte i Skive, skulde Spørgsmaalet kunne indbringes for den staaende Voldgiftsret!

Derfor maa der være Adgang for »den staaende Voldgiftsret« til at afvise Sager, saafremt der mellem de tvistende Parter mangler betryggende Regler til Sikring af en regelmæssig voldgiftsretlig Afgørelse af Uenigheder angaaende Forstaaelse af gældende Overenskomster; men dermed svinder i høj Grad Muligheden for at benytte Domstolen for Forhold, der ligger udenfor Centralforeningernes Rammer. Og de, som maatte ønske at faa deres Forhold ind under Domstolen, vilde da have den Udvej for deres Vedkommende at søge indført de kommunale Mæglings- og Voldgiftsregler, for saa vidt de ikke med Modparten kunde blive enige om andre.

Endvidere: Arbejderpartiet ønsker Ret til at offentliggøre Meddelelser om